

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

WARSZAWA.

№ 74.

11 sierpnia 1920.

Treść: 507. Rozporządzenie Rady Ministrów w sprawie djet i kosztów podróży funkcyjnarjuszów państwowych 1329

507.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

w sprawie djet i kosztów podróży funkcyjnarjuszów państwowych.

Na podstawie art. 11 ustawy z dn. 13/7.1920. Dz. Ust. № 65 poz. 429 art. 12 ust. z dn. 13/7.1920. Dz. Ust. № 65 poz. 431, art. 1 ust. z dn. 13/7.1920. Dz. U. № 65 poz. 432, art. 13 ust. z dn. 13/7.1920. Dz. U. № 65 poz. 433, art. 21 ust. z dn. 13/7.1920. Dz. U. № 65 poz. 436 zarządza się, co następuje:

Art. 1. Funkcyjnarjuszom państwowym etatowym i nietatowym przyznaje się:

- 1) W razie podróży służbowych (komisyjnych) delegacji lub substytucji do miejscowości leżących poza zwykłym ich miejscem służbowym:
 - a) djety dzienne i
 - b) zwrot kosztów podróży koleją, statkiem lub podwodami,
- 2) W razie przeniesienia na inne miejsce służbowe:
 - a) djety dzienne dla funkcyjnarjusza, jego żony i dzieci,
 - b) zwrot kosztów podróży koleją, statkiem i podróży kołowej funkcyjnarjusza, jego żony i dzieci oraz jednego (ej) sługi i
 - c) ryczałt na pokrycie kosztów przesiedlenia.

Art. 2. Normalne djety dzienne wynoszą w razie podróży służbowych w obrębie Państwa:

1) dla urzędników

I stopnia służbowego	100 mk. polskich
II " "	80 " "
III " "	80 " "
IV " "	70 " "
V " "	70 " "
VI " "	60 " "
VII " "	50 " "
VIII " "	40 " "
IX " "	40 " "
X " "	35 " "
XI " "	35 " "
XII " "	35 " "

2) dla wyższych funkcjonariuszów policji państwowej:

I stopnia służbowego	70 mk. polskich
II " "	70 " "
III " "	60 " "
IV " "	50 " "
V " "	40 " "
VI " "	40 " "
VII " "	35 " "
VIII " "	35 " "

3) dla sędziów

a) pobierających uposażenie grupy I	55 mk. polskich
b) " " " " II	60 " "
c) " " " " III i IV	70 " "

4) dla profesorów państwowych szkół akademickich (zwykajnych i nadzwyczajnych) 70 " "

5) dla nauczycieli szkół średnich, zawodowych i powszechnych kwotę ustaloną dla tego stopnia służbowego urzędników, według którego pobierają dodatek drożyzniany do płacy zasadniczej.

Aplikanci otrzymywać będą djety tego stopnia służbowego, któremu odpowiada pobierane przez nich wynagrodzenie; aplikanci sądowi egzaminowani — zastępcy sędziów śledczych i asesorowie sądowi z b. dzielnicy pruskiej 50 mk. polskich, inni aplikanci sądowi 40 mk. polskich dziennie.

Urzędnikom niezaliczonym do żadnego stopnia służbowego należą się djety według tego stopnia służbowego, któremu odpowiada ich wynagrodzenie. W wypadkach wątpliwych bierze się za podstawę obliczenia uposażenie tego stopnia służbowego, do którego wysokość uposażenia pobieranego przez funkcjonariusza najbardziej się zbliża.

Dla żony funkcjonariusza przyznaje się djety w wysokości 75⁰/₀, dla jego dzieci w wysokości 50⁰/₀ powyższego wymiaru.

Wysokość djet w razie podróży poza granicami Państwa normują osobne przepisy.

Jeżeli spowodowany podróżą służbową pobyt w tej samej miejscowości trwa dłużej, niż 21 dni, to oznaczone powyżej djety zmniejszają się począwszy od 22 dnia o 25⁰/₀.

W wyjątkowych wypadkach szef właściwej władzy centralnej może za zgodą Ministra Skarbu zezwolić na pobór pełnych djet, jednak nie dłużej jak na dalszy okres 42 dni.

Art. 3. Na czas pobierania dodatku drożyznianego urzędnicy pobierać będą uzupełnienie djet normalnych. Uzupełnienie to wynosi w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia na ziemiach b. zaboru austriackiego i rosyjskiego 150°/o, a na ziemiach b. zaboru pruskiego 120°/o djet normalnych.

W przyszłości zwiększać lub zmniejszać się będzie to uzupełnienie równorzędnie ze zmianą mnożnika dla miasta Warszawy i Poznania w myśl postanowień o zmianie mnożnika dla oznaczenia dodatku drożyznianego, zawartych w poszczególnych ustawach o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych.

Art. 4. Jednostką obliczania djet 24 godzinny przeciąg czasu, liczący się zawsze od 12 godziny w nocy.

Za przeciąg czasu krótszy niż 24 godzin należy się djeta, jeżeli cała czynność komisyjna łącznie z podróżą trwała najmniej 6 godzin.

Djety należą się urzędnikom państwowym także za niedziele i święta, przypadające w czasie trwania czynnej podróży służbowej.

Jeżeli urzędnik w czasie komisji poza swem miejscem służbowem zachoruje bez własnej winy, a choroba zostanie stwierdzona świadectwem lekarskim, należą mu się djety za cały czas trwania choroby.

Jeżeli urzędnik w czasie odbywania komisji awansuje, liczą mu się wyższe djety od daty dekretu nominacyjnego.

KOSZTA PODRÓŻY.

A. Bilety kolejowe, dojazdy do dworca (przystani).

Art. 5. Koszta podróży obejmują ceny biletów jazdy koleją lub statkiem, wydatki na dojazdy z dworca i na dworzec kolejowy, względnie z przystani i do przystani, zwrot kosztów przewozu bagażu podróżnego oraz wydatki na tragarzy.

Do przejazdu koleją w I klasie mają prawo:

- a) urzędnicy państwowi, zaliczeni od I do VI stopnia płacy włącznie, w tej liczbie nauczyciele szkół zawodowych i średnich, tudzież pomocnicy naukowci w szkołach akademickich, o ile pobierają dodatek drożyzniany do płacy zasadniczej według VI stopnia służbowego,
- b) bez względu na stopień służbowy — sędziowie i prokuratorowie, profesorowie zwyczajnych i nadzwyczajnych szkół akademickich, dyrektorzy szkół zawodowych i średnich, inspektorzy szkolni, komendant główny policji państwowej, starsi inspenktorzy, inspektorzy, podinspektorzy i starsi komisarze policyjni.

Do przejazdu koleją w II klasie mają prawo:

- a) urzędnicy państwowi zaliczeni od VII do XII stopnia włącznie,
- b) bez względu na stopień służbowy aplikanci sądowi, kierownicy i nauczyciele szkół powszechnych, nauczyciele szkół zawodowych i średnich, pomocnicy naukowci w szkołach akademickich, oprócz wymienionych w ustępie poprzednim, oraz komisarze, podkomisarze i aspiranci policyjni.

Jeśli na statku są tylko dwie klasy, zwraca się urzędnikom od I do VII stopnia włącznie, ceny biletu I klasy.

O ile urzędnik korzystał ze zniżek przewidzianych w przepisach o przejazdach ulgowych pracowników państwowych kolejami żelaznymi (Monitor Polski z dn. 13 lipca 1920. № 147) należy mu się zwrot opłat zniżkowych.

Słudze urzędnika zwraca się zawsze cenę biletu III klasy.

Wydatki na dorożki z dworca i na dworzec, z przystani i na przystań zwraca się wedle obowiązującej taryfy, wydanej przez właściwą władzę.

Przez czas trwania wyjątkowych, wojną wywołanych stosunków może odnośna władza centralna za zgodą Ministra Skarbu przyznać funkcjonariuszom faktycznie poniesione i udowodnione koszty dorożek.

B. Koszta przewozu bagażu.

Zwrot kosztów przewozu 80 kg. bagażu podróznego należy się urzędnikowi, o ile czynność komisyjna łącznie z podróżą trwa dłużej, niż 6 dni.

Wyjątkowo można przyznać zwrot kosztów przewozu o wyższej niż 80 kg. wadze, jeżeli do wykonania czynności komisyjnych potrzebnym było zabranie większej ilości akt lub innych przedmiotów, koniecznych do przeprowadzenia czynności komisyjnych i o ile okoliczność tę stwierdzi władza zarządzająca komisją.

C. Wydatki na tragarzy.

Wydatki na tragarzy zwraca się w kwocie faktycznie wydanej, ale tylko wówczas, gdy funkcjonariuszowi przysługuje prawo przewozu bagażu i nie wyżej, jak 10 mk. za usługę tragarza przy przejeździe i wyjeździe w jednej miejscowości.

D. Postanowienia ogólne.

Urzędnik może zasadniczo używać tylko pociągów osobowych. Użycie pociągów pośpiesznych jest dozwolone, o ile przez to zaoszczędza się diety, lub jeśli komisja jest nagła. Potrzebę użycia pociągu pośpiesznego ma potwierdzić na rachunku władza zarządzająca komisją lub przełożona władza służbowa.

Przy podróży kołowej przyznaje się urzędnikowi kosztą wedle taryfy obowiązującej w każdym powiecie dla podwód, dostarczonych w razie podróży służbowych funkcjonariuszom państwowym.

W razie stwierdzonej niemożliwości dostarczenia podwód zwraca się kosztą podróży w faktycznie wydanej kwocie, o ile ona odpowiada praktykowanym w danym miejscu cenom najmu i wysokość jej została należycie stwierdzona.

Na czynności komisyjne w miejscowościach położonych w odległości bliżej niż 2 kilometry od siedziby urzędowej nie należą się żadne koszty podróży.

Przy komisjach miejscowych w miastach mających ponad 50.000 mieszkańców można użyć dorożki, o ile odległość punktu komisyjnego od urzędu, względnie mieszkanie wynosi więcej, jak 2 kilometry.

Przy podróżach wspólnych zalicza należytość za dorożkę, tudzież podróż kołową zawsze urzędnik, posiadający uposażenie wyższego stopnia służbowego. Wyjątek stanowią tylko miasta mające ponad 50.000 mieszkańców, gdzie każdy urzędnik zalicza osobno należytość za przyjazd do dworca kolejowego i z powrotem.

Przy komisjach, których czynność zasadza na obchodzeniu parcel (np. przy szkodach elementarnych, przy szkodach z powodu ćwiczeń wojskowych,

komisjach reambulacyjnych kolejowych, komisjach wyłączeniowych i granicznych i t. p.) zalicza się za każdą godzinę stwierdzonego chodu 4 kilometry jazdy, które opłaca się według taryfy obowiązującej w danej miejscowości dla podwód dostarczonych w razie podróży służbowych funkcjonariuszów państwowych.

Emerytom w razie użycia ich w jakiej czynności komisyjnej lub służbowej należą się koszty podróży analogicznie do czynnych urzędników państwowych, djetę zaś przyznaje się im według wysokości uposażenia pobieranego w chwili przejścia na emeryturę.

Pracownicy kontraktowi pobierają należności za podróże służbowe według umowy z nimi zawartej stosownie do przyznanego im wynagrodzenia; należności te jednak nie mogą przewyższać należności, przyznanych funkcjonariuszom państwowym.

Art. 6. Do miejsca czynności komisyjnych należy zdążyć bez żadnej przerwy i to bez względu na odległość.

Rozpoczętej komisji nie wolno przerywać, tylko z ważnych przyczyn, które muszą być szczegółowo umotywowane.

Wyjazdy z miejsca komisyjnego na noclegi dopuszczalne są tylko wówczas, jeżeli w danej miejscowości nie może funkcjonariusz znaleźć noclegu, a okoliczność tę stwierdzi przełożona władza lub władza administracyjna I instancji, właściwa dla danej miejscowości.

Przy podróżach kołowych, odbywanych jednym ciągiem bez przerwy powinien urzędnik odbyć co najmniej 40 kilometrów drogi w jednym dniu. Zresztą urzędnicy państwowi odbywający podróże służbowe mają używać takich środków przewozu, które, nie powodując niepotrzebnej zwłoki w osiągnięciu celu podróży połączone są z najmniejszymi kosztami dla skarbu Państwa.

Art. 7. Wysokość ryczałtu przy przesiedleniu wynosi dla funkcjonariuszów samotnych kwotę równą jednomiesięcznemu uposażeniu, dla utrzymujących do 4 członków rodziny dwumiesięcznemu uposażeniu, a dla utrzymujących więcej niż 4 członków rodziny trzymiesięcznemu uposażeniu (płacy zasadniczej łącznie ze wszystkimi dodatkami).

Które osoby mają być zaliczone w poczet członków rodziny urzędnika państwowego określają postanowienia o dodatku drożyznianym, zawarte w odnośnych ustawach o uposażeniu.

Przy przeniesieniu połączonym z awansem miarodajne jest uposażenie, osiągnięte w drodze awansu.

Prócz należności za bilety jazdy przysługuje funkcjonariuszowi przesiedlonemu prawo zarachowania należności za bagaż, a to dla samotnego 50 kg., dla żonatęgo 80 kg., a dla każdego z członków rodziny i sługi po 30 kg.,

O ile funkcjonariusz otrzymał ulgi z przewozu urzędzenia domowego, należy mu wypłacać odpowiednio zmniejszony ryczałt.

O ile przy przesiedleniu musiano użyć drogi kołowej, urzędnik może zaliczyć dla każdego z trzech osób jedną podwoje.

Urzędnikowi żonatemu można dopiero przyznać wówczas pełne koszty przesiedlenia, jeśli dostarczy dowodu zameldowania rodziny w nowym miejscu służbowym. Jeśli urzędnik przesiedla się sam, przyznaje mu się koszt przesiedlenia ustalony dla samotnego.

Dla urzędników, niezaliczonych do żadnego stopnia służbowego określa się ryczałt w wysokości uposażenia tego stopnia, który decyduje o wysokości djet (art. 2).

Jeżeli wskutek nadzwyczajnych wypadków cały urząd zostanie przeniesiony czasowo do innej miejscowości, należą się urzędnikom koszty podróży

tam i z powrotem, a nadto i djety za cały czas pobytu tamże, przyczem niema miejsca ograniczenie zawarte w art. 2 rozporządzenia niniejszego.

Jeśli urzędnik będący na substytucji lub delegacji zostanie przeniesiony na stałe do tego miejsca, należą mu się, prócz normalnych kosztów przesiedlenia, także i koszta jednorazowej podróży do dawnej siedziby urzędowej i napowrót celem uregulowania spraw domowych, a nadto djety w czasie tej podróży. Podróż taka musi być ukończona w ciągu dni 8-iu.

Urzędnikowi będącemu na substytucji lub delegacji za djetami należy się za podróże komisyjne odbyte poza czasową siedzibą urzędową zwrot kosztów podróży, a nadto dodatek w wysokości 50% djet pobieranych za każdy dzień podróży komisyjnej.

Art. 8. W wyjątkowych wypadkach mogą być urzędnikom przyznane za zgodą Ministra Skarbu tytułem zwrotu kosztów przesiedlenia rzeczywiście poniesione wydatki, o ile będą one należycie udokumentowane.

Art. 9. Wszelkie rachunki kosztów podróży mają być przedkane w terminie 14 dni po ukończeniu komisji.

Każdy rachunek kosztów podróży musi być opatrzony klauzulą władzy zarządzającej komisją lub przełożonej władzy służbowej, stwierdzającej konieczność odbycia podróży, należyte użycie czasu i środków komunikacyjnych, tudzież wykonanie poruczonej czynności.

Urzędnikowi, wyjeżdżającemu na komisję może być udzielona zaliczka w wysokości najwyższej 2/3 części przypuszczalnych kosztów podróży.

Przeciw odmowie przyznania policzonych w rachunku należności komisyjnych może być wniesione w ciągu 14 dni przedstawienie do władzy II instancji, względnie do władzy centralnej, która rozstrzyga ostatecznie.

Art. 10. Przepisy zawarte w art. od 1 do 9 niniejszego rozporządzenia stosują się analogicznie do niższych funkcjonarjuszów państwowych na obszarze całej Rzeczypospolitej i pomocników kancelaryjnych w b. zaborze austriackim z następującymi zmianami:

- a) w razie podróży służbowych należą się funkcjonarjuszom niższym od 1 do 4 stopnia płac włącznie, tudzież posterunkowym i starszym posterunkowym policji państwowej djety dzienne w kwocie 20 mk. polskich — funkcjonarjuszom niższym od 5 do 9 stopnia płacy oraz przodownikom i starszym przodownikom policji państwowej, tudzież pomocnikom kancelaryjnym w b. zaborze austriackim w kwocie 24 mk. polskich,
- b) zwraca się im, a w wypadkach przeniesienia także żonie, dzieciom i słudze, ceny biletów III klasy, względnie biletów II klasy, jeśli na statkach są tylko dwie klasy.

Art. 11. Urzędnicy, którzy dotychczas pobierali uposażenie według Vb kategorii płacy otrzymywać będą w czasie przejściowym djety należące się urzędnikom V stopnia służbowego.

Art. 12. Djety mają służyć na pokrycie wszystkich wydatków, których w myśl rozporządzenia niniejszego nie zwraca się.

Art. 13. W wypadkach, w których konieczność podróży służbowych trwa stale przez dłuższe okresy czasu, szef właściwej władzy centralnej przyznać może za zgodą Ministra Skarbu ryczałt na podróże, płatny w miesięcznych ratach zgóry wraz z uposażeniem.

Art. 14. Przepisy niniejszego rozporządzenia wchodzą w życie z dniem 1 sierpnia 1920 r. i mają zastosowanie do podróży służbowych i przesiedleń, które miały miejsce w czasie od 1 lipca 1920 r.

Art. 15. Do wyjaśnienia wątpliwości powstałych przy stosowaniu przepisów niniejszego rozporządzenia powołane jest Ministerstwo Skarbu.

Art. 16. Niniejsze rozporządzenie znosi wszystkie przepisy o djetach i kosztach podróży, obowiązujące na wszystkich ziemiach wchodzących w skład Rzeczypospolitej Polskiej.

Warszawa, dnia 5 sierpnia 1920 r.

Prezydent Ministrów:

Witos

Minister Skarbu:

W. Grabski

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:

W. Kucharski

